

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Marszałek Senatu

Druk nr 289
Warszawa, 29 marca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

Zgodnie z art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mam zaszczyt powiadomić Panią Marszałek, że Senat na 8. posiedzeniu w dniu 29 marca 2012 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks
postępowania karnego.**

Projekt ustawy stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Senat upoważnił senatora Andrzeja Matusiewicza do reprezentowania Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Z poważaniem

(-) Bogdan Borusewicz

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 marca 2012 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks
postępowania karnego**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Jednocześnie upoważnia senatora Andrzeja Matusiewicza do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) art. 632a otrzymuje brzmienie:

„Art. 632a. W wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, sąd może orzec, że koszty procesu ponosi w całości lub w części oskarżony lub Skarb Państwa.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431, 1438 i Nr 279, poz. 1645.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Celem projektowanej ustawy jest dostosowanie systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 października 2011 r. (sygn. akt SK 39/09), stwierdzającego niezgodność art. 632 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sentencja wyroku została opublikowana w Dz. U. z dnia 10 listopada 2011 r. Nr 240, poz. 1438. Pełny tekst orzeczenia, wraz z uzasadnieniem, ukazał się w OTK ZU z 2011 r. Nr 8A, poz. 84.

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. Trybunał orzekł, że art. 632 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (dalej jako k.p.k.) w zakresie, w jakim w razie umorzenia postępowania karnego z powodu śmierci oskarżonego uniemożliwia zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego i oskarżyciela posiłkowego należności z tytułu udziału w tym postępowaniu adwokata bądź radcy prawnego, ustanowionego w charakterze pełnomocnika, narusza standardy wywodzone z art. 45 ust. 1 ustawy zasadniczej.

2.2. Przepis art. 632 pkt 2 k.p.k. wyraża zasadę rozdziału kosztów procesu w sprawach z oskarżenia publicznego w wypadku uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania. Zgodnie z jego treścią we wskazanych sytuacjach koszty procesu obciążają Skarb Państwa, co nie dotyczy jednak należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego ustanowionego w charakterze pełnomocnika przez określone osoby, w tym pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego, jak również kosztów poniesionych przez oskarżonego z tytułu obrony, jeżeli on sam skierował przeciwko sobie podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Jak wynika z powyższego, art. 632 pkt 2 k.p.k. nie różnicuje np. podstaw umorzenia postępowania ani też nie uzależnia sposobu rozstrzygnięcia o kosztach procesu od tego, czy do umorzenia postępowania doszło z przyczyn leżących po stronie tych podmiotów, które korzystały z profesjonalnej pomocy prawnej i które ostatecznie zostaną obciążone jej kosztami.

Wprawdzie w myśl art. 632a k.p.k. w wyjątkowych przypadkach sąd może orzec, że wobec umorzenia postępowania koszty procesu ponosi oskarżony (w całości lub w części, chociażby właśnie w zakresie odpowiadającym wydatkom pokrzywdzonego czy oskarżyciela posiłkowego), niemniej wedle ukształtowanego orzecznictwa sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego do nałożenia na niego obowiązku zwrotu przedmiotowych kosztów może dojść wyłącznie wtedy, gdy umorzenie postępowania było następstwem okoliczności od niego zależnych.

2.3. Badając zarzuty sformułowane w skardze konstytucyjnej Trybunał przypomniał, że uregulowania dotyczące problematyki kosztów postępowania mieszczą się w tzw. prawie do sądu. W dotychczasowych wypowiedziach sąd konstytucyjny niejednokrotnie akcentował, iż pośród czynników ograniczających wyżej wymienioną gwarancję mogą znajdować się również bariery ekonomiczne, w szczególności mające postać wygórowanych opłat bądź wydatków, których pokrycie warunkuje wszczęcie oraz prowadzenie postępowania sądowego. Ponadto limitujący efekt mogą mieć także same reguły ostatecznego podziału kosztów między stronami postępowania, gdyż to one decydują o tym, czy ryzyko ekonomiczne zaangażowania w spór sądowy nie będzie nadmierne. Co więcej – zdaniem Trybunału dla uznania danego sposobu ponoszenia kosztów procesu za ograniczenie prawa do sądu nie ma znaczenia fakt, że do definitywnego obciążenia kosztami dochodzi dopiero po przeprowadzeniu całego postępowania (względnie jego określonego fragmentu), czyli w istocie wówczas, gdy prawo do sądu zostało już niejako „skonsumowane”.

Jak zaznaczył dalej Trybunał Konstytucyjny, ta więc, jaka występuje między kosztami postępowania a gwarancją płynącą z art. 45 ust. 1 Konstytucji, nie uzasadnia wszakże tezy, że jedynie całkowita bezpłatność postępowania sądowego jest stanem zapewniającym pełną realizację prawa do sądu. Ustawodawcy przysługuje bowiem w tej mierze stosunkowo znaczna swoboda regulacyjna. W konsekwencji zatem istnienie ograniczeń w zwalnianiu od kosztów lub w uzyskiwaniu bezpłatnej pomocy prawnej nie przekreśla samo przez się prawa do sądu.

Z drugiej strony granice owej swobody, którą dysponuje ustawodawca, wyznaczone są przez zasadę proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji). Innymi słowy, zakres obciążenia kosztami procesu osoby zainteresowanej uzyskaniem konkretnego rozstrzygnięcia sądowego powinien pozostawać „w proporcji do rodzaju dobra, którego naruszenie staje się przedmiotem postępowania sądowego, możliwości zrealizowania ochrony słusznego interesu bez orzeczenia sądu lub na innej drodze, a wreszcie od wyniku sporu, zgodnego (lub niezgodnego) ze stanowiskiem osoby, na którą włożono obowiązek zapłaty kosztów”.

Analizy rozwiązań dotyczących kosztów postępowania dokonywać należy wobec tego z uwzględnieniem wymogu „rzetelnego procesu”. Regulacje prawne nie mogą nade wszystko powodować sytuacji, w której strona uzyskująca rozstrzygnięcie odpowiadające twierdzeniom, jakie zgłaszała w toku postępowania sądowego, nie może ubiegać się o zwrot poniesionych wydatków. W opinii Trybunału zasadą czyniącą zadość postulatowi równości i sprawiedliwości jest zasada zwrotu kosztów przez tę stronę, której stanowisko nie utrzymało się, zaś osoba, której racje zostały uznane w wyroku winna mieć prawo do zwrotu uzasadnionych wydatków.

Tymczasem w przypadku umorzenia postępowania w związku ze śmiercią oskarżonego, „spór” między uczestnikami postępowania karnego (tj. oskarżonym i pokrzywdzonym czy też oskarżycielem posiłkowym) nie zostaje merytorycznie rozstrzygnięty. Wskazana przyczyna umorzenia postępowania jest jednocześnie niezależna od pokrzywdzonego i w żadnym razie nie świadczy o tym, że przegrał on sprawę. Żadna ze stron nie może również zostać uznana za tę, która wywołała koszty procesu, a tym samym – o czym była już mowa wcześniej – *lex specialis* w postaci art. 632a k.p.k. nie znajduje zastosowania. „Zważywszy więc, że art. 632 pkt 2 k.p.k. dotyczy postępowania w sprawie z oskarżenia publicznego, w której organem wszczynającym postępowanie jest organ państwa, a nie pokrzywdzony (oskarżyciel posiłkowy), a postępowanie umarzone jest na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k., względy słuszności i sprawiedliwości nakazują przyjęcie stanowiska, że w tych okolicznościach istnieją podstawy do obciążenia Skarbu Państwa kosztami procesu wynikłymi z ustanowienia pełnomocnika przez pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego).”

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego postępowanie z oskarżenia publicznego ma w przeważającym stopniu na celu ochronę interesu publicznego. Interes samego pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego), który mógłby uzasadniać (podobnie jak w wypadku oskarżyciela prywatnego) ponoszenie przez ten podmiot ekonomicznych ciężarów postępowania, pozostaje tutaj wyraźnie na drugim planie. W tym kontekście zatem w pełni słusznym jest pogląd, że państwo powinno ponosić ryzyko czynności organów procesowych i przejmować obciążenia finansowe, które z tych czynności wynikają. Ryzykiem takim nie powinien być obciążony obywatel, który – przyłączając się do zainicjowanego przez organ państwowy postępowania karnego – dochodzi należnej mu od państwa ochrony prawnej, wspomagając w tym względzie, działając w interesie publicznym, organ tego państwa.

Reasumując: Trybunał doszedł do wniosku, że przepis art. 632 pkt 2 k.p.k., widziany jako przeszkoda dla zasądzenia kosztów na rzecz pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego) w razie umorzenia postępowania z powodu śmierci oskarżonego, może skutecznie zniechęcić

ten pierwszy podmiot do aktywności procesowej, a tym samym ograniczyć mu dostęp do sądu. Ekonomiczna kalkulacja „zysków i strat”, uwzględniająca także ryzyko ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego (które notabene częstokroć okazuje się konieczne z uwagi na zawilość sprawy czy nieporadność strony), może doprowadzić do tego, że pokrzywdzony (oskarżyciel posiłkowy) powstrzyma się od ustanowienia pełnomocnika. Z tych więc przyczyn zaskarżone unormowanie pozostaje w sprzeczności z postanowieniem art. 45 ust. 1 Konstytucji.

3. Różnice między obowiązującym a projektowanym stanem prawnym

Formuła wyroku z dnia 18 października 2011 r. (tzw. rozstrzygnięcie zakresowe) sprawia, że niezbędna staje się interwencja legislacyjna ustawodawcy. Na mocy przedmiotowego orzeczenia z porządku prawnego derogowana została bowiem jedna z norm dekodowanych na gruncie art. 632 pkt 2 k.p.k., choć samo brzmienie tego przepisu nie uległo zmianie.

Warto przypomnieć w tym miejscu, iż art. 632 pkt 2 k.p.k. wyraża generalną zasadę, zgodnie z którą w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponosi – w sprawach z oskarżenia publicznego – Skarb Państwa, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego ustanowionego w charakterze pełnomocnika przez pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego, powoda cywilnego tudzież inną osobę, jak również z tytułu obrony oskarżonego, który w danej sprawie sam skierował przeciwko sobie podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

W przekonaniu projektodawcy proste odzwierciedlenie sentencji omówionego wyroku w treści przepisu – czy to znowelizowanego art. 632 pkt 2 k.p.k., czy też nowej jednostki redakcyjnej, dodanej w rozdz. 70 działu XIV k.p.k. – nie byłoby rozwiązaniem prawidłowym. Otóż, podkreślić wypada, że sytuacja umorzenia postępowania z powodu śmierci oskarżonego nie jest jedyną, w której brak możliwości zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego (oskarżyciela posiłkowego) kosztów procesu w postaci należności uiszczonych z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego ustanowionego w charakterze pełnomocnika, godzi w elementarne poczucie sprawiedliwości i w efekcie narusza prawo do sądu zagwarantowane na mocy art. 45 ust. 1 Konstytucji. Bez wątplenia analogicznie trzeba ocenić kilka innych przypadków skutkujących umorzeniem postępowania karnego, jak chociażby przedawnienie karalności, o którym mowa w art. 17 pkt 6 k.p.k., albo wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 7, 8 i 11 k.p.k. (są to odpowiednio: powaga rzeczy osądzonej oraz przesłanka w postaci sprawy w toku, fakt niepodlegania przez sprawcę orzecznictwu sądów polskich, czy w końcu inna okoliczność wyłączająca ściganie, a w tym przykładowo abolicja). Co prawda art.

632a k.p.k. pozwala w takich sytuacjach obciążyć kosztami procesu oskarżonego, jednak nie zawsze rozstrzygnięcie takie może zostać wydane. Jeszcze raz nadmienić należy, że dyspozycja tego ostatniego przepisu stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w art. 632 k.p.k., a skorzystanie z niej powinno być podyktowane dążeniem do słusznego (sprawiedliwego) rozkładu ciężarów finansowych postępowania karnego. Trudno przy tym uznać, że idei tej odpowiadałoby np. obciążenie oskarżonego kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego, jeżeli to wyłącznie niedowład organizacyjny organów wymiaru sprawiedliwości, ich błędy lub ewentualnie inne przeszkody leżące po stronie owych organów, doprowadziły do przewlekłości postępowania i w konsekwencji do przedawnienia karalności. W takim wypadku – podobnie jak i w sytuacji umorzenia postępowania z powodu śmierci oskarżonego – nie można przecież twierdzić, że to właśnie oskarżony „uległ” w procesie. Tym samym obciążenie go kosztami, które pokrzywdzony (oskarżyciela posiłkowy) wyłożył na pokrycie wynagrodzenia adwokackiego bądź honorarium radcy prawnego naruszałoby wymóg rzetelnego procesu.

Rozstrzygnięciu zapadłemu w sprawie SK 39/09 należy zatem niewątpliwie nadać bardziej uniwersalny walor niż wynikałoby to ze sposobu sformułowania sentencji. Pamiętać zresztą trzeba, że postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym zostało w tym przypadku zainicjowane skargą konstytucyjną, a co się z tym wiąże – ograniczony był zakres kognicji Trybunału.

W świetle powyższego proponuje się, by wykonanie orzeczenia z dnia 18 października 2011 r. polegało na zmianie brzmienia art. 632a k.p.k. Skoro przepis ten dopuszcza w istocie odstępstwo od zasady przyjętej w art. 632 k.p.k. i zarazem reguluje kwestię rozdziału kosztów procesu w razie umorzenia postępowania, to zasadna jest taka modyfikacja jego treści, aby na jego podstawie, w sprawach rozpoznawanych w trybie publicznoskargowym, sąd władny był zasądzić koszty nie tylko od oskarżonego, ale także od Skarbu Państwa. Obecnie jest to możliwe jedynie w sprawach z oskarżenia prywatnego i stąd też oba tryby zostały w treści art. 632a k.p.k. wyraźnie wyodrębnione. Po dokonaniu sugerowanej nowelizacji rozróżnienie to straci jednak jakiegokolwiek znaczenie (projektowane brzmienie już go nie uwzględnia).

Ostatecznie więc to sądy będą podejmowały decyzję co do potrzeby rozstrzygnięcia o kosztach procesu wedle zmienionego przepisu art. 632a k.p.k., a nie art. 632 pkt 2 k.p.k., w szczególności zaś – co do obciążenia Skarbu Państwa kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego, i to bez względu na tryb, w jakim toczyło się postępowanie.

4. Skutki projektowanej ustawy

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. art. 190 ust. 1 Konstytucji). Podstawowym jej skutkiem prawnym będzie zatem zastąpienie regulacji wadliwej rozwiązaniem zgodnym ze standardami konstytucyjnymi w zakresie prawa do sądu. Ponadto projekt, przez budowanie zaufania obywateli do państwa i jego instytucji, a konkretnie do wymiaru sprawiedliwości, wpisuje się w zasadę demokratycznego państwa prawnego, mającą swe źródło w art. 2 ustawy zasadniczej.

Proponowana nowelizacja k.p.k. może przyczynić się do wzrostu wydatków z budżetu państwa w części „Sądy powszechne”. Niemniej precyzyjne określenie skali tego zjawiska nie jest możliwe z uwagi na wskazaną już kompetencję sądów, wyrażającą się w rozstrzygnięciu *in concreto* o kosztach procesu. Innymi słowy, to od praktyki stosowania art. 632a k.p.k. w nowym brzmieniu uzależnione będzie, jakie wydatki poniesie Skarb Państwa tytułem zwrotu pokrzywdzonemu lub oskarżycielowi posiłkowemu uiszczzonego przez niego wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata czy radcy prawnego.

5. Konsultacje

Projekt ustawy został przesłany do zaopiniowania następującym organom: Ministrowi Sprawiedliwości, Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, Krajowej Radzie Sądownictwa, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”. Wymienione podmioty nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń odnośnie do projektowanego brzmienia art. 632a k.p.k.

Przeprowadzono również konsultacje z Helsińską Fundacją Praw Człowieka. Fundacja pozytywnie ustosunkowała się do proponowanej zmiany.

Na posiedzeniu wspólnym komisji senackich przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości poparł projektowane rozwiązanie, sygnalizując jednocześnie, że w Ministerstwie prowadzone są prace nad projektem szeroko zakrojonej nowelizacji k.p.k., obejmującej także zmianę art. 632a.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Projektowana ustawa nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 3 kwietnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-884/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia prawna w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej
senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania
karnego (przedstawiciel wnioskodawców: senator Andrzej Antoni
Matusiewicz)**

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, ze zm.) ma na celu zmianę zasad orzekania o kosztach procesu w przypadku umorzenia postępowania.

Ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje spraw objętych projektem ustawy.

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie jest objęty zakresem regulacji prawa UE.

IV. Konkluzje

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego nie jest objęty zakresem regulacji prawa Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 3 kwietnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-885/12

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna w sprawie stwierdzenia, czy senacki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (przedstawiciel wnioskodawców: senator Andrzej Antoni Matusiewicz) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, ze zm.) ma na celu zmianę zasad orzekania o kosztach procesu w przypadku umorzenia postępowania.

Projekt ustawy nie ma na celu wykonania żadnego przepisu prawa Unii Europejskiej.

Senacki projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla